

(Συνέχεια ἐν τῷ προηγούμενῳ)

Μετά τὴν ἐξαμολόγησιν, ὁ Ιερὺς δὲν ἔδωκε ἀμέσως στὸν Βερλαίν τὴν ἐξ ὅρας συνάμωμην. Μὰ τὴν ἄλλη βδομάδα ὁ ποιητὴς ἔλαβε ἀπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου τὸ ἀπόγραμμά του. Ὅταν ἀσχολήσῃ ἀπὸ τὸ γράφειν, ἀπέφυγε τὰ γεμάτα πειρασμοὺς φῶτα τῶν καφετειῶν καὶ ξαναγύρισε κατευθείαν στὸ σπίτι του. Αὐτὴ ἡ τακτικὴ βάσταξε δικαίως μερὲς ἀκριβῶς, στὸ 1869.

Μὰ καὶ πάλι ἓνας μεγάλος ξεπερασμός τῆ διαδέχθηκε, γιὰ νὰ ἐπακολουθήσῃ κατόπιν καινούργια ντροπὴ, καινούργια μετάνοια. Μῆσα στὴν ἀπόγνωσίν του, τὸ ἐπρέκει νὰ παντρευτῇ ἡ ξαναγύρισε στὸ μαῖολό του. Μὰ αὐτὴς ἡ ἐπαρξιατικὴ ἐκκοινότης, ποὺ τοῦ προσέφευγε, δὲν τοῦ ἄρσαν καθόλου, τὸν ἐφεραν ἀήλια. Κι' ὅμως, αὐτὴ ἡ ἡλιθία, ἡ βρομερὴ ζωὴ του, δὲν μπορούσε νὰ ἐξακολουθήσῃ. Τί ἔπρεκε νὰ κάνει ; Ὅχι... ὁ ἴδιος δὲν ἤξερε.

Ἐν' ἀπόγευμα τοῦ Ἰουνίου 1869, εἶχε πάει στὴ Μονμάρτη, στὸ σπίτι τοῦ φίλου του μουσικοῦ μαρξιστοῦ Σάλ ντὲ Σιβρί, γιὰ νὰ συζητήσουν γιὰ κάποια μουσικὴ φράση, ποὺ σχεδίαζαν νὰ γράψουν μαζὺ. Ὁ Σιβρί ἦταν συστηματικῶς νυχτόβιος. Πλάγιαζε τακτικὰ λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν αὐτὴ καὶ κοιμήταν ὡς τὴς 5 τὸ ἀπόγευμα, πράγμα ποὺ ὁ Βερλαίν δὲν μπορούσε νὰ τὸ κάνει, λόγῳ τῆς ἐργασίας του στὸ Δημαρχεῖο.

Αὐτὴ τὴν ἡμέρα λοιπόν, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Βερλαίν χτυποῦσε τὴν πόρτα, ὁ Σάλ ἦταν ἀκόμα στὸ κρεβάτι καὶ ἄνοιγε τὸ ἓνα του μάτι. Ὁ Πῶλ ἀνέβηκε στὴν κἀμάρα του, ποὺ ἦταν στὸ δεύτερο πάτωμα τοῦ μικροῦ ἰδιωτικοῦ μεγάρου. Ὁ διὰ φίλος ἄρχισαν νὰ κουβεντιάζουν, διατὴν ἡ πόρτα χτύπησε καὶ μὴ νὰ κινῆται παρουσιάστηκε, μὲ φόρεμα γκριζο καὶ πράσινο. Ἦταν ἡ ἐτεροθαλὴς ἀδελφὴ τοῦ Σιβρί, καὶ καθὼς εἶδε ὅτι ὁ ἀδελφός της δὲν ἦταν μόνος, ἐτοιμάστηκε ν' ἀποσυρθῇ. Μὰ ὁ Σιβρί τῆς εἶπε :

—Μείνε λοιπόν, Ματθίλδη... Ὁ κύριος εἶνε ποιητὴς... Εἶνε ὁ Βερλαίν. Δὲν τὸν ἔξερες ;...

Τότε ἐκείνη σαστισμένη λίγο, τραύλισε :

—Ὦ ! ἀγαπᾷ πολὺ τοὺς ποιητὰς, κύριε...

«Ὦ ! ἀρχοῦ — ὅπως γράφει ὁ ἴδιος ὁ Βερλαίν — νὰ πηγαίνω ὅπου καὶ κάθεται, νὰ μιλά, νὰ ἀνταλλάσῃ καὶ σὸδορῇ, εἰρωνικὴ καὶ τρυφερὴ». Τί εἶπε ; Συνηθισμένα πράγματα, γιὰ τὴ ζήτησίν τῆς ἡμέρας, μὰ :

ἡ φωνὴ τῆς ἦταν μουσικὴ
μὴ ἀκομψιανίδιζε γλυκὰ
μὰ καλωσύνη παιδικὴ
κλεισμένη μέσα στὴν καρδιά.

Ἐπειτ' ἀπὸ μικρὴς στιγμῆς, ὁ Βερλαίν, ἀφοῦ ἔδωκε ραντεβὸ στὸν Σιβρί στὸ καφετεῖο τοῦ ἐλέλτα, ἔφυγε. Μὰ καθὼς κατέβαινε τὴ σκάλα, ἐνοιθετο πὺς ἦταν κώλας ἐρωτευμένος μ' αὐτὴ τὴ μικρὴ νεράιδα, τὴ Ματθίλδη, τὴν ὁποία περνοῦσε δέκα δώδεκα χρόνια.

Μὰ γιὰ τὸν σάτυρο-ποιητὴ τὸ σκεπτόταν τάχα ἡ νεράιδα αὐτὴ ;
Ἄν ὁ Βερλαίν ἔβλεπε στὴ συνάντησιν αὐτὴ γιὰ πρώτη φορὰ τὴ Ματθίλδη, ἐκείνη θυμώταν πὺς τὸν εἶχε ξανασημειώσει πρὶν ἀπὸ δύο

χρόνια, δταν ἦταν ἀκόμα δεκατριῶν χρόνων, στῆς Νίνας ντὲ Καλλιὰ, καὶ ἔπειτα, ἓνα χρόνο ἀργότερα, σὲ μὴά γιορτῇ, ποὺ δύναντο στὸ ἀτελεῖ τοῦ γλύπτου Μπερτό. Τὴν πρώτη φορὰ λοιπόν ὁ Βερλαίν εἶχε φανῇ ἀσχημὸς στὴ Ματθίλδη : «Κακοντιμένος, μὲ παρουσιαστικὸ φτωχικὸ, μὲ μάτια ἐξοριστοῦ Ρισκωνέζου. Μὰ τὴ δεύτερη φορὰ εἶχε βυθὸν στὸν ποιητὴ ἓνα ὄφρος γλυκὸ καὶ λίγο τρομαγμένον». Ἀ ! πόσο ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὴν εἶχε τραβήξει περισσότερο ἓνας ἄλλος νέος, ἐμὲ παρουσιαστικὸ ἐνδιαφέρον, ποὺ στεκόταν μὲ μετροφοροσύνη, ἀποτραβηγμένος σὲ μὴά γυναικί : ὁ Φρανσουά Κοππὲ, τοῦ ὁποίου πολλὰ ποιήματα ἤξερε ἀπ' ἔξω ! Πόσο θὰ ἤθελε ὁ ἀδελφός της νὰ τὴν συνιστοῦσε σ' αὐτὸν τὸν ὄφρα νῦν... Μὰ ὁ ἀδελφός της ἦταν πολὺ ἀπασχολημένος ἐκείνη τὴν ἡμέρα...

Ὡστόσο, ἂν ὁ Βερλαίν δὲν εἶχε τὴ γιορτὴ τοῦ Κοππὲ, ἦταν ποιητὴς καὶ αὐτός, ἓνας ποιητὴς... Αὐτὴ ἡ ἰδιότης του, στὰ μάτια τῶν συγγενῶν τοῦ Πῶλ, στὰ μάτια τῆς μητέρας του τῆς Ἰλίας, δὲν εἶχε καμμία ἀξία, στὴ δεσποινίδα Ματθίλδη ὅμως φαινόταν σὰν ἓνας φωτιστὴς φανός, ποὺ ἐξορᾶζε τὴν ἀσχημίαν του.

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Σιβρί, ὁ Βερλαίν πήγε ἐκεῖνο τὸ βράδυ τοῦ Ἰουνίου κατευθείαν στὸ ἐλέλτα.

Στὸ δρόμο συγκραυνοῦσαν. Ποιὰ τύχη εὐτυχίης, ἀνέλπιστη, εἶχε βάλει τὴ γλυκεῖα αὐτὴ καπέλα στὸν καὶ τοῦ δρόμο, ὁ ὁποῖος τὸν ἐδηγόρθε στὴν καταστροφὴ ; Ὅταν ὁ Σιβρί, ὁ ὁποῖος ἐπαιτέλιος εἶχε καταθέσει τὴν ὥρα τοῦ βραδυνοῦ δρακοντοῦ, συνάντησε τὸ φίλο του στὸ καφετεῖο, τὸν βρῆκε καθισμένο μπρῶς στὸ τραπέζι του νὰ ξεφυλλίζει ἀκουογραφημένους ἡμερησίους. Μπροστὰ του ἦταν ἓνα ποτήρι ἀνέντι, τὸ ὁποῖο ὁ Πῶλ οὔτε εἶχε ἀγγίξει. Πρὸς μεγάλη κατὰπληξιν τοῦ Σιβρί, ὁ Πῶλ δὲν ἔκανε καθόλου ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ ποιητὴς βρισκόταν σὲ μὴά τέτοια ταραχὴ, ὥστε, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ κανένα, ἀφάνισαν στὴ μητέρα του τὴ φροντίδα νὰ τὸν διακυλοῖται ὡς ἄρρωστο στὸν προῖσταμένο του στὸ γράφειν, ἐφυγε γιὰ τὸ Φαμπόν, γιὰ τὸ σπίτι τοῦ θεοῦ του Ζουλιέν Ντιέ. Μόλις ἔφτασε στὴν ἐξοχὴ, ἀσθένειαν νὰ τὸν κυριεύει μὴ καταληκτικὴ πλῆξι, ἀπὸ τὴν ὁποία οὔτε τὸ ψάρισμα, οὔτε τὸ κνηστὶ, οὔτε τὰ πολυάρθρια γεμάτα στὰ γιγαντικὰ χροῖα, δτου εἶχε ἀναριθμητοὺς συγγενεῖς, κατόρθωσαν νὰ τὸν ἀπολυτρώσουν.

Τότε ἄρπαξε τὸ ἀγκυρωτὸ ραβδί του, ἔχωσε στὸ κεφάλι του τὸ πῶ καλὸ ὑφθίνο καπέλλο του καὶ ὤρμησε περὶς πρὸς τὸ Ἀρράς. Διάνυσε ἔτσι ἀσχημικῶς εἰκοσι χιλιόμετρα, κάνοντας μόνον συντονισμοὺς σταθμοῦ στὰ πανδοχεῖα ποὺ συναντοῦσε στὸ δρόμο του. Ὅταν ἔφτασε στὸ Ἀρράς, ἄρχισε νὰ πηγαίνει ἀπὸ καφετεῖο σὲ καφετεῖο. Μεθυμένος σχεδὸν ἐντελῶς, μπῆκε στὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Βάαστ, ἀνάσανε μὴά στιγμὴ μέσα στὴ δροσιὰ τῆς οὐαῖς της, συγκινημένος ἀπὸ τὸν ἥχο τοῦ ἁρμονίου... Μὰ μόλις βγήκε ἔξω, πάλι οἱ δαίμονες μπῆκαν στὴν ψυχὴ του, τράπησε σ' ἓνα ποταπλοῖο, ἔδωσε πλῆθος ἀπὸ ποτήρια ἀνέντι, πήγε κατὰ τὸ βράδυ σ' ἓνα κακοφθίμο σπίτι καὶ ξαναγύρισε στὸ Φαμπόν μὲ τὸ τραῖνο τοῦ μεσονυκτίου, σὲ μὴά ἀπερίγραπτη κατάστασι μῆθης, ἀηδίας, λίσσας, καταπτώσεως, ἐρεθισμοῦ καὶ ἐρωτος.

Τὴν ἄλλη, προφώντας ἀκόμη τὸ ποναῖμο, ἄρπαξε τὴν πένα του, ἔγραψε ἓνα ἱκετευτικὸ γράμμα στὸ Σιβρί, σ' αὐτὸ τὸ νέο, ποὺ ἦταν μόλις ἐικοσιπέντε ἔτους, γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ τί ;... τὸ χέρι τῆς ἐτεροθαλοῦς ἀδελφῆς του, ἡλικίας δεκαπέντε χρόνων.

Ἐπειτα ντύθηκε βασιτικὰ, ἔτρεξε στὸ Ταχυδρομεῖο, ἔρριξε τὸ γράμμα στὸ κουτί, ξαναγύρισε στὸ σπίτι, ἔπεσε ἐκμηδισμασμένος στὸ κρεβάτι του καὶ κοιμήθηκε ὡς τὸ μεσημέρι.

Τρεῖς μέρες θανάσιμης ἀναμονῆς πέρασαν... Τέλος ἡ ἀπάντησις ἔφτασε... Ὁ Σιβρί εἶχε δώσει τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Πῶλ πρῶτα στὴ Ματθίλδη καὶ ἔπειτα στὴ μητέρα του. Ἡ αἴτησις τοῦ ποιητοῦ δὲν εἶχε ἀπορριφθῇ. Ἡ ἀπάντησις δὲν ἦταν βέβαια καταφατικὴ, μὰ τὸν ἄρταν νὰ ἐλπίσῃ.

—Αὐτὸ εἶνε θεῖο !... φώναξε ὁ Πῶλ, καὶ ἄμεσως συνέλαβε τὸ σχέδιο μὴς μικρῆς συλλογῆς ποιημάτων, ποὺ θὰ ἐπιλογοῦντο τὸ «Ἀγαθὸ Τραγῆδιον».

(Ἀκολουθεῖ)